

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **Rybářství Kolář, a.s.**
sídlem Písečné 1
zastoupen JUDr. Boženou Kristiánovou, advokátkou
sídlem Třebíč, Leopolda Pokorného 37

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Jihlava, Žižkova 57

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.9.2017, č.j. KUJI/64882/2017/Slo,
OŽPZ/968/2017,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15.9.2017, č.j. KUJI/64882/2017/Slo, OŽPZ/968/2017, kterým byl změněn výrok rozhodnutí Městského úřadu Třebíč, odboru životního prostředí, ze dne 13.2.2017, sp.zn. OŽP 11653/17 – SPIS 5428/2016/Eu/25, tak, že byl vydán souhlas podle § 4 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „ZOPK“), k zásahu do významného krajinného prvku rybník spočívajícímu v chovu ryb spojenému s aplikací závadných látek na rybníku Kojatský (parc. č. 24/1, 24/2, 24/3, 24/4, 24/5 a 24/6 vše v k. ú. Kojatín), konkrétně: hospodaření na 1-2 horka, nasazení obsádka KO (200 000 ks/rybník) na K1, plůdek kmen KPI., nebo K1 (5 000 ks/rybník). Doplnkové Am0, Ca0, krmení 1 500 kg/ha, chlévská mrva 400 kg/ha jako jarní startovací dávka, aplikace páleného vápna 300 kg/ha. Souhlas byl napadeným rozhodnutím udělen za předpokladu, že 1) v cyklu rybářského hospodaření nebudou bezprostředně po sobě následovat dva dvouhorkové cykly a 2) candát (Ca0) bude při dvouhorkovém hospodaření nasazován až druhým rokem.

II. Shrnutí procesního postoje žalobce

2. Žalobce namítá nicotnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek pravomoci žalovaného k jeho vydání. Podle žalobce totiž ZOPK žalovanému svěřuje pravomoc pouze k vydání závazného stanoviska podle § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), nikoliv k vydání rozhodnutí ve věci samé.
3. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu jeho nepřehlednosti, nesrozumitelnosti a pro absenci odůvodnění výroku napadeného rozhodnutí, resp. podmínek v něm žalobci uložených. Žalobce také poukazuje na řadu pochybení, kterých se správní orgány v řízení dopustily.
4. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhuje, aby soud napadené i jemu předcházející rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejší soudem.

III. Shrnutí procesního postoje žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasí a navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejší soudem.

IV. Posouzení věci

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
7. Zdejší soud tak napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; rozhodoval bez jednání za splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

8. Nejprve se zdejší soud zabýval namítaným nedostatkem pravomoci žalovaného k vydání napadeného rozhodnutí.
9. Podle § 4 odst. 2 ZOPK jsou významné krajinné prvky chráněny před poškozováním a ničením. Využívají se pouze tak, aby nebyla narušena jejich obnova a nedošlo k ohrožení nebo oslabení jejich stabilizační funkce. K zásahům, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku nebo ohrožení či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce, si musí ten, kdo takové zásahy zamýšlí, opatřit závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Mezi takové zásahy patří zejména umísťování staveb, pozemkové úpravy, změny kultur pozemků, odvodňování pozemků, úpravy vodních toků a nádrží a těžba nerostů. Podrobnosti ochrany významných krajinných prvků stanoví ministerstvo životního prostředí obecně závazným právním předpisem.
10. Podle § 90 odst. 1 ZOPK jsou souhlasy a závazná stanoviska vydávaná podle tohoto zákona jako podklad pro rozhodnutí podle zvláštního právního předpisu závazným stanoviskem podle správního řádu.
11. Podle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkonem učiněným správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu.
12. Závazné stanovisko podle § 149 správního řádu představuje závazný podklad pro meritorní rozhodnutí vydávané ve správním řízení, avšak není rozhodnutím – samo o sobě ve věci nezakládá, nemění ani neruší práva anebo povinnosti účastníkům řízení – ačkoli předurčuje výrok meritorního rozhodnutí, jehož je podkladem. Vyjma dalších zákonných znaků (např. zákonné zmocnění k vydání závazného stanoviska) je při materiálním posouzení toho, zda se jedná o závazné stanovisko či nikoliv, nutné vycházet z povahy konkrétního aktu, tedy zda je podkladem pro rozhodnutí vydávané v jiném správním řízení či nikoliv.
13. V posuzované věci ZOPK v § 4 odst. 2 ukládá orgánu ochrany přírody – tu žalovanému – vydat na základě žádosti závazné stanovisko k zásahu do významného krajinného prvku. ZOPK, jak ostatně žalovaný uvádí i v odůvodnění napadeného rozhodnutí (bod A 3), však pojmu závazné stanovisko užívá od nabytí své účinnosti, tj. od 1.6.1992, zatímco správní řád, který v § 149 závazné stanovisko definuje, nabyl účinnosti až o mnoho let později. Není tedy vyloučeno, aby závazné stanovisko bylo vydáno ve formě rozhodnutí podle § 67 správního řádu. Ke shodnému závěru ostatně dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 2 As 75/2009-113 ze dne 23.8.2011, kde uvedl, že „[i]nstitut závazného stanoviska je tedy možné nalézt jak ve formě (standardního) správního rozhodnutí ve smyslu § 67 správního řádu z roku 2004, tak i (v jiné podobě) dle § 149 téhož zákona. Přitom podstatným pro rozlišení, v jaké formě má být závazné stanovisko vydáno, je, zda se v dané věci jedná o rozhodnutí konečné (jediné, finální apod.), nebo slouží teprve jako podklad pro vydání takového rozhodnutí“.
14. Žalobce namítal, že závazné stanovisko dle ZOPK bude podkladem rozhodnutí podle § 39 odst. 7 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“). S tím však zdejší soud nesouhlasí.
15. Účelem ZOPK, a tedy i závazného stanoviska podle § 4 odst. 2 ZOPK, je v souladu s § 1 ZOPK přispět k udržení a obnově přírodní rovnováhy v krajině, k ochraně rozmanitostí forem života, přírodních hodnot a krás, k šetrnému hospodaření s přírodními zdroji a vytvořit v souladu s právem Evropských společenství v České republice soustavu Natura

2000. Účelem vodního zákona je podle § 1 odst. 1 chránit povrchové a podzemní vody, stanovit podmínky pro hospodárné využívání vodních zdrojů a pro zachování i zlepšení jakosti povrchových a podzemních vod, vytvořit podmínky pro snižování nepříznivých účinků povodní a sucha a zajistit bezpečnost vodních děl v souladu s právem Evropských společenství, a též přispívat k zajištění zásobování obyvatelstva pitnou vodou a k ochraně vodních ekosystémů a na nich přímo závisících suchozemských ekosystémů. Účel vodního zákona je oproti účelu ZOPK odlišný a v posuzované věci „užší“.

16. Podle § 39 odst. 1 vodního zákona jsou závadné látky, které nejsou odpadními ani důlními vodami a které mohou ohrozit jakost povrchových nebo podzemních vod (dále jen "závadné látky"). Každý, kdo zachází se závadnými látkami, je povinen učinit přiměřená opatření, aby nevnikly do povrchových nebo podzemních vod a neohrožily jejich prostředí. Podle § 39 odst. 7 písm. b) vodního zákona vodoprávní úřad může při použití závadných látek povolit z ustanovení odstavce 1 výjimku, nejde-li o ropné látky, a to v nezbytně nutné míře, na omezenou dobu a za předpokladu, že jich bude použito ke krmení ryb.
17. Pokud tedy žalobce měl v úmyslu při hospodaření na rybníku Kojatský používat závadné látky, měl povinnost postupovat jak v souladu se ZOPK (§ 4 odst. 2), tak v souladu s vodním zákonem (§ 39 odst. 7). Vodní zákon však vydání rozhodnutí vodoprávního úřadu o povolení výjimky podle § 39 vodního zákona nepodmiňuje vydáním závazného stanoviska orgánu ochrany přírody podle § 4 odst. 2 ZOPK. Závazné stanovisko ve smyslu § 4 odst. 2 ZOPK tak není podkladem rozhodnutí o výjimce podle § 39 vodního zákona – jedná se o dvě správní řízení na sobě navzájem nezávislá, jejichž účelem je ochrana jiných zájmů. Nelze tedy ani aplikovat § 90 odst. 1 větu druhou ZOPK, podle níž by závazné stanovisko podle § 4 odst. 2 ZOPK bylo v posuzované věci závazným stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu, neboť není podkladem pro rozhodnutí podle vodního zákona.
18. S ohledem na uvedené tak zdejší soud dospěl k závěru, že závazné stanovisko podle § 4 odst. 2 ZOPK v posuzované věci neslouží jako podklad v jiném řízení k vydání meritorního rozhodnutí a není tak stanoviskem ve smyslu § 149 správního řádu, nýbrž je samostatným rozhodnutím ve věci zásahů, které by mohly vést k poškození nebo zničení významného krajinného prvku (rybníku Kojatský) či oslabení jeho ekologicko-stabilizační funkce.
19. Materiálně je tedy třeba v nyní posuzované věci na závazné stanovisko podle § 4 odst. 2 ZOPK nahlížet jako na rozhodnutí podle § 67 správního řádu, kterým orgán ochrany přírody stanovením podmínek koriguje zásahy do významného krajinného prvku – rybníku Kojatský. Žalovaný tak disponoval pravomocí k vydání napadeného rozhodnutí, a to tak není nicotné.
20. Nelze přitom souhlasit ani s tím, že žalobce disponoval platným a pravomocným rozhodnutím o chovu ryb na rybníku Kojatský. Žalobce odkazuje na rozhodnutí Okresního úřadu Třebíč, referátu životního prostředí, č.j. 106.20-3317g/99-231/PP ze dne 10.9.1999, jehož platnost byla prodloužena rozhodnutím Městského úřadu Třebíč, odboru životního prostředí, č.j. OŽP 2378/2010-14813/10/Kr ze dne 25.3.2010.
21. Rozhodnutím ze dne 10.9.1999 bylo žalobci mimo jiné povoleno nakládat s vodami do 31.12.2010 (výrok II.) a udělena výjimka z § 25 odst. 1 zákona č. 138/1973 Sb., vodní zákon, pro použití látek, které mohou ohrozit jakost nebo zdravotní nezávadnost

povrchových nebo podzemních vod, ke krmení ryb a hnojení vod ke zvýšení úživnosti rybníka Kojatský v rozsahu odpovídajícím zařazení rybníka z hlediska rybářského hospodaření, a to do 31.12.2002 (výrok IV.). Rozhodnutím ze dne 25.3.2010 byla žalobci prodloužena doba platnosti povolení nakládání s vodami do 31.3.2030.

22. Rozhodnutím ze dne 25.3.2010 tak byla toliko prodloužena doba platnosti povolení nakládání s vodami (výrok II. rozhodnutí ze dne 10.9.1999), nikoli výjimka pro použití látek, které mohou ohrozit jakost nebo zdravotní nezávadnost povrchových nebo podzemních vod (výrok IV. rozhodnutí ze dne 10.9.1999) – ta byla udělena do 31.12.2002. Žalobci tak nelze přisvědčit, že v době podání žádosti, tj. 31.3.2016, disponoval rozhodnutím, které by mu použití závadných látek povolovalo.
23. Dále se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí.
24. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
25. Ze správního spisu vyplynulo, že rozhodnutí prvostupňového správního orgánu mělo toliko tři strany a žalobcovo odvolání proti tomuto rozhodnutí pouze dvě. Napadené rozhodnutí však má bezmála čtyřicet stran; obsahuje rekapitulaci skutkového stavu a průběh řízení před prvostupňovým orgánem i žalovaným, uvádí dotčené právní předpisy s jejich interpretací a aplikací (včetně ústavních kautel a hodnotové orientace Ústavy České republiky), výčet zásad práva životního prostředí a vymezení pojmu významný krajinný prvek. Dále se vyjadřuje obecně k aplikaci § 4 odst. 2 ZOPK, k obecným východiskům rybářského hospodaření, k teoretické konstrukci individuálních správních aktů k zásahu do významných krajinných prvků a ke specifikům řízení o nich, a to včetně dvou exkurzů do ochrany významných krajinných prvků a náhrad za rybářské hospodaření (to vše na téměř třiceti stranách). Text napadeného rozhodnutí je v této majoritní části tvořen především citací zákonných ustanovení a pasáží z odborné literatury, aniž by tato obecná a v zásadě jistě správná tvrzení žalovaný vztáhl k posuzované věci, tj. k žádosti žalobce o vydání závazného stanoviska k zásahu do významného krajinného prvku – rybníku Kojatský. Samotnému posouzení věci a odůvodnění změny prvostupňového rozhodnutí je věnována část „R“ o délce cca jedné strany (na str. 27 a 28) a odvolací námitky žalobce jsou vypořádány v části „S“ (na str. 28 - 36).
26. Odhlédne-li zdejší soud od uvedené struktury, obecnosti, nesrozumitelného stylu rozhodnutí pro jeho adresáty (kterému jistě neprospívají výrazy jako „*caput et fundamentum*“ či „*communis opinio doctorum*“) a od excesivního rozsahu napadeného rozhodnutí v délce téměř čtyřiceti stran, přestože samotné posouzení věci čítá toliko necelou jednu stranu a vypořádání odvolacích námitek přibližně stran osm, neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Výrok napadeného rozhodnutí, kterým žalovaný změnil výrok prvostupňového rozhodnutí, i vliv na ekologicko-stabilizační funkci významného krajinného prvku (předmětného rybníku) žalovaný logicky odůvodnil. Uvedl totiž, že „*ekologicko-stabilizační funkce rybníka a její důležité složky se zde projevují především přítomností zvláště chráněných druhů obojživelníků. Na ně má přímý vliv zejména četnost, věková kategorie a druhové složení rybí obsádky a cyklus rybářského hospodaření. Odvolatel na rybníku hodlá hospodařit na 1-2 horka s násadou K0 (200 000*

ks/rybník) nebo K1 (5000/rybník). Doplnkově s Am0 a Ca0. V zásadě lze potvrdit, že způsob hospodaření popsaný v žádosti odvolatele respektive v dalších jím dodaných podkladech s vysokou mírou pravděpodobnosti nevyvolá negativní vychýlení ekologicko-stabilizační funkce VKP. Věkově nižší kategorie nasazovaných ryb mohou lépe koexistovat s živočichy vázanými na vodní respektive mokřadní biotopy než věkově vyšší a hmotnostně těžší ryby. Pro možnost zdárného fungování rybníka jako biotopu pro zde se vyskytující druhy obojživelníků (tj. včetně možnosti jejich rozmnožování a dosažení dospělosti ...) je ale nutné střídat jedno a dvouhorkové hospodaření. V tomto smyslu KrÚ Vysočina, OŽPZ upřesnil podmínku a) napadeného rozhodnutí a také celkovou dobu platnosti rozhodnutí na 6 let. Dále KrÚ Vysočina, OŽPZ ponechal, respektive upřesnil podmínku c) napadeného rozhodnutí tak, že candát bude při dvouhorkovém hospodaření nasazován jen ve druhém roce – dravé ryby vyšší věkové kategorie mají vůči pulcům negativní přímé predační účinky (posudek Vlašín s. 7)“. Takové odůvodnění považuje zdejší soud za dostatečné. Je totiž zřejmé, jak žalovaný rozhodl i proč změnil výrok prvostupňového rozhodnutí. Rovněž se žalovaný vypořádal se všemi odvolacími námitkami.

27. Jestliže žalobce stručně a obecně namítá, že zásah do ekologicko-stabilizační funkce významného krajinného prvku nelze zdůvodnit vlivem na zvláště chráněné živočichy, nemůže s ním zdejší soud souhlasit. Ekologická (přírodní) stabilita (rovnováha), jako schopnost ekosystému přetrvat působení vnějších vlivů, v sobě jistě zahrnuje i živočichy obecně, tím spíše pak živočichy chráněné, event. zvláště chráněné.
28. Pokud jde o obecnost odůvodnění napadeného rozhodnutí, jeho nepřehlednost, těžší srozumitelnost a absenci hodnocení v něm citovaných literárních zdrojů, zdejší soud dává žalobci do značné míry zapravdu. Napadené rozhodnutí skutečně vyznívá značně nepřehledně, zbytečně doktrinálně a obsahuje řadu informací, které jsou bez zřejmého vztahu k dané věci. Na druhou stranu je rozhodnutí členěno do částí označených písmeny A – S a názvy a v rozhodnutí se tak lze zorientovat. V části „R“ napadeného rozhodnutí navíc žalovaný svoje závěry řádně odůvodnil a v části „S“ dostatečně důkladně vypořádal veškeré odvolací námitky žalobce. Výše popsané nedostatky – ačkoli jsou některé pasáže rozhodnutí jednoznačně nadbytečné a ke škodě srozumitelnosti rozhodnutí – nemohou samy o sobě způsobit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť je z něj v celkovém kontextu zřejmé, jak žalovaný rozhodl i z jakého důvodu.
29. Žalobce dále brojí proti řadě procesních pochybení, kterých se v průběhu řízení měl dopustit jak žalovaný, tak prvostupňový správní orgán.
30. Podle žalobce žalovaný doplnil řízení v takovém rozsahu, že nahradil prvoinstanční řízení a zbavil tak žalobce práva na odvolání. S tím zdejší soud nesouhlasí. Správní řízení v prvním a druhém stupni tvoří totiž jeden celek, a to od jeho zahájení až do právní moci konečného (odvolacího) rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28.2.2007, č.j. 7 As 72/2006 – 167, ze dne 19.11.2009, č.j. 1 Afs 88/2009 – 48, ze dne 8.10.2010, č.j. 4 Ads 104/2010 – 76, či ze dne 4.5.2011, č.j. 1 Afs 16/2011 – 55). Žalovaný je tak zásadně oprávněn v odvolacím řízení napravovat vady prvostupňového řízení, doplňovat dokazování a prvostupňové rozhodnutí měnit. Změna rozhodnutí není přípustná toliko v případě, že by účastníkovi, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se (§ 90 odst. 1 písm. c/ správního řádu). Tak tomu ale v daném případě nebylo, neboť žalobci nebyla napadeným rozhodnutím uložena povinnost, toliko ze strany žalovaného došlo ke změně (ve značné míře ve prospěch

žalobce) podmínek souhlasu se zásahem do významného krajinného prvku – rybníku. Soud tak neshledal tuto námitku důvodnou.

31. Žalobce dále namítá, že prvostupňový správní orgán neseznámil účastníky řízení se všemi podklady pro rozhodnutí. Podle § 36 odst. 3 správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. V daném případě ze spisu vyplynulo, že žalobce byl prvostupňovým správním orgánem k seznámení se s podklady vyzván, a to Oznámením o zahájení správního řízení, seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí sp. zn. OŽP 63549/16 – SPIS 5428/2016/Eu/7 ze dne 26.9.2016. Prvostupňový správní orgán však opomenul vyzvat k seznámení se s podklady obec Kojatín. Toto pochybení se ale nemohlo nijak dotknout na právech žalobce, neboť ten s podklady pro rozhodnutí seznámen byl. Uvedenou vadu řízení navíc zhojil žalovaný, který vyzvou č.j. KUJI/960/2017 OŽPZ/48852/ 2017/Slo ze dne 30.6.2017 vyzval oba účastníky řízení k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí v odvolacím řízení. Uvedené pochybení prvostupňového správního orgánu tak nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
32. Důvodnou soud neshledal ani námitku, kterou žalobce brojí proti nepozvání všech účastníků řízení na ústní jednání konané dne 18.4.2017 a nevyhotovení protokolu z tohoto jednání. Mezi stranami není sporu o tom, že dne 18.4.2017 došlo k osobnímu setkání mezi žalobcem a žalovaným, přičemž na tomto jednání nebyl vyhotoven protokol. Žalovaný k tomu ve vyjádření k žalobě uvádí, že nešlo o ústní jednání ve smyslu § 49 správního řádu, nýbrž o jednání, jehož účelem bylo upřesnění údajů v žádosti žalobce a představení kritérií pro posouzení hospodaření na rybnících z hlediska zájmu ochrany přírody. O tom podle žalovaného svědčí i označení dodatečně vyhotoveného záznamu z tohoto jednání, který byl žalobci následně zaslán prostřednictvím emailu. Aniž by zdejší soud hodnotil cíl či účel jednání, který žalovaný deklaruje, nejedná se o postup, který by byl v souladu se správním řádem. Naopak lze jistě přisvědčit žalobci, že se materiálně jednalo o ústní jednání ve smyslu § 49 správního řádu a žalovaný pochybil, pokud o jeho konání neuvědomil i dalšího účastníka správního řízení a nepořídil o tomto jednání protokol. Na straně druhé však nelze přehlédnout, že na základě uvedeného jednání mezi žalovaným a žalobcem byla žalobci adresována Žádost o doplnění informací č.j. KUJI 30032/2017 OŽP 960/2017/OŽPZ ze dne 20.4.2017, na kterou žalobce bez výtky k postupu žalovaného reagoval a požadované informace doložil. Žalobce pochybení žalovaného nezmiňuje ani ve Vyjádření k protokolu ze dne 18.4.2017, kde se vyjadřuje k obsahu tohoto protokolu. Činí tak až v podané žalobě. Zdejší soud je proto toho názoru, že ačkoli žalovaný uvedeným postupem porušil § 49 správního řádu, neměl takový postup vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žádný konkrétní zásah do žalobcových práv žalobce neuvádí a ani soud žádný neshledal. Navíc na základě předmětného jednání došlo toliko k doplnění vyhodnocení výlovů na rybnících uvedených v žádostech žalobce, která nadto v konečném důsledku nebyla pro závěry žalovaného obsažené v napadeném rozhodnutí významná.
33. Žalobce dále namítá, že žalovaný i prvostupňový správní komunikovali se žalobcem pouze emailem či telefonicky, což je v rozporu s § 19 správního řádu. Konkrétně se podle žalobce mělo jednat o telefonickou výzvu, na kterou žalobce reagoval v Doplnění žádosti o závazná stanoviska k použití závadných látek ze dne 5.12.2016, a o Žádost o doplnění informací ze dne 20.4.2017, k níž žalobce podáním ze dne 5.5.2017 doložil Výlovy Rybářství Kolář, a.s.

za roky 2011-2016. Žádné další výzvy a na ně navazující doplnění žádosti žalobce spis neobsahuje a žalobce je v žalobě ani neuvádí. Ačkoli lze opět žalobci přisvědčit, že správní orgány mají zásadně povinnost při doručování výzev postupovat v souladu s § 19 a násl. správního řádu, což se v případě popsanych výzev nestalo, a řízení tak bylo zatíženo vadou, nejedná se o vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce totiž požadavky správních orgánů obdržel (fakticky mu byly doručeny), porozuměl jim a následně jim vyhověl, aniž by ve správním řízení na nesprávné doručování poukazoval. Rovněž nelze pominout, že žalobce neuvádí, jak konkrétně jej měl tento postup správních orgánů zasáhnout v jeho právech.

34. Pokud žalobce namítá, že telefonickou výzvu, na kterou reagoval v Doplnění žádosti o závazná stanoviska k použití závadných látek ze dne 5.12.2016, učinil v řízení prvostupňovém žalovaný (jeho zaměstnanec), tak to žalobce nijak nedokládá. Naopak žalovaný to ve vyjádření k žalobě výslovně popírá. Přestože bylo toto vyjádření žalovaného žalobci doručeno k případné replice, žalobce repliku nepodal. Ze správního spisu navíc nic nenasvědčuje tomu, že by v prvostupňovém řízení činil žalovaný jakékoli úkony. Za této situace soud nemůže ani tuto námitku považovat za důvodnou.
35. Podle žalobce žalovaný pochybil též v tom, že znalecké posudky nebyly zpracovány k jednotlivému konkrétnímu významnému krajinnému prvku – rybníku, nýbrž se obecně vyjadřovaly k dané problematice. Ze spisu vyplynulo, že žalovaný závěry napadeného rozhodnutí opírá o znalecký posudek RNDr. M. V., znalecký posudek RNDr. R. F. a znalecký posudek Mgr. J. M. První dva znalecké posudky odpovídají na obecné otázky žalovaného, což nutně vede k jejich obecným závěrům, které se pak promítají v obecných východiscích napadeného rozhodnutí. Naopak posudek Mgr. M. se již zabývá průzkumy obojživelníků na konkrétních rybnících, mj. i na rybníku Kojatský (Kojatínský). Nutno dodat, že žalobce nebrojí proti obsahu znaleckých posudků či konkrétním závěrům, které z nich žalovaný dovodil. V posuzované věci přitom znalecký posudek Mgr. M. obsahuje konkrétní závěry o výskytu obojživelníků na rybníku Kojatský, ze kterých žalovaný - v kombinaci s obecnými východisky zbylých znaleckých posudků - vycházel při stanovení podmínek ve výroku napadeného rozhodnutí. Právě výskyt obojživelníků byl podle žalovaného důvodem ke střídání jedno a dvouhorkové hospodářství (podmínka 1/ rozhodnutí). Zdejší soud tak nepovažuje skutečnost, že znalecký posudek Mgr. M. byl vyhotoven ve vztahu k několika rybníkům, za rozpornou se zákonem.
36. Žalobce dále namítá, že důkaz znaleckým posudkem Mgr. M. byl proveden v rozporu s § 51 odst. 2 správního řádu, podle něhož o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Pokud jde o pořízení znaleckého posudku, resp. provedení potřebných průzkumů, tak to není prováděním důkazu ve smyslu § 51 odst. 2 správního řádu, nýbrž jeho opatřováním. Citované ustanovení tak na tento postup aplikovat nelze. Prostor pro aplikaci § 51 odst. 2 správního řádu přichází až později – ve fázi provádění důkazů. Tu je třeba žalobci dát zapravdu, neboť ze spisu neplyne, že by byl žalobce vyrozuměn o provedení tohoto důkazu. Na druhou stranu je ze spisu zřejmé, že žalobce byl vyzván k seznámení se s podklady rozhodnutí (kde je mj. uvedeno, že podkladem jsou znalecké posudky), žalobce do spisu nahlédl a se znaleckými posudky (i se znaleckým posudkem Mgr. M.) se seznámil a měl možnost se k nim vyjádřit. Právě to je smyslem § 51 odst. 2 správního řádu. Byť tedy žalovaný toto ustanovení správního řádu porušil, neměl tento postup žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

37. Žalobce dále namítal, že nebyly dodrženy lhůty pro vydání rozhodnutí podle § 71 správního řádu. Samotné nedodržení těchto lhůt však nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí, neboť tato skutečnost nemá žádný vliv na zákonnost rozhodnutí. Pokud žalobce měl za to, že je žalovaný nebo prvostupňový správní orgán ve věci nečinný, dává mu zákon možnost bránit se postupem podle § 80 správního řádu. To však žalobce neučinil. Ani nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí tak není důvodem, pro který by mohl soud napadené rozhodnutí zrušit.
38. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný měl řízení rozdělit na řízení o žádosti pro krmiva rostlinného původu, k jejichž aplikaci není potřebný souhlas podle § 39 odst. 12 vodního zákona, a na řízení o žádosti pro hnojiva a medikace. Ani v tom však zdejší soud se žalobcem nesouhlasí. Jak totiž sám žalobce uvádí, výjimku pro příkrmování ryb krmivy rostlinného původu nevyžaduje řízení o výjimce podle § 39 vodního zákona. V daném případě ale takové řízení před vodoprávním úřadem vedeno nebylo. V případě nyní posuzovaném rozhodoval orgán ochrany přírody o výjimce podle § 4 odst. 2 ZOPK.
39. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by způsobovala nepřezkoumatelnost či měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

40. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému nenáleží; to náleží žalovanému. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu nebyla náhrada nákladů řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 12. července 2019

David Raus v.r.
předseda senátu